

за духовния ръст на личността, въ свързка съ решителнитѣ влияния върху нея; бихме намѣрили разяснение и за нѣкои моменти на българското възраждане, доколкото то указва на по-крупни лични подбуди и почини. За жалость, като изключимъ отдѣлнитѣ кратки съобщения въ писма и исторически развития или разсждения, Селимински говори твърде малко за преживѣно и изпитано, и то само по нѣкакъвъ случаенъ поводъ. Така и цитираната автобиографска скица не изтъква освенъ най-бѣгло нѣкои твърде важни етапи отъ първия периодъ на живота му.

Селимински напуска бащиния си градъ въ една злочеста епоха и при едно голѣмо отчаяние. Бѣгайки отъ смъртта, която като двойна оръсѣ преследва рода му, той търси утѣха въ поклонение на Божи-гробъ, гдето толкова хиляди нещастници отъ България, особено презъ тъмното робство, сж намирали нѣкакво просвѣтление въ тежкия си животъ, нѣкаква радостъ за душата си всрѣдъ толкова грижи и неволи. Самъ Селимински не споменува нищо за благочестивитѣ чувства, които сж движили него и сплътницитѣ му, край прѣснитѣ тѣжни спомени. Години по-късно, обаче, разсждавайки върху основния характеръ на християнството и върху неджитѣ на грѣцкото православие, той привежда нѣщо отъ впечатленията си въ Иерусалимъ и Света-гора, за да изобличи всички машинации на фенерското духовенство и на калугеритѣ, загрижени не толкова да насаждатъ евангелско богопочитание, колкото да ограбватъ българския народъ (потъналъ въ „блаженно невежество“, по израза на П. Кисимовъ) чрезъ лицемѣрни лѣжи и суевѣрни басни. Селимински, именно, разказва съ възмущение, какъ таксидиотитѣ отъ разни мѣнастири обирали простодушнитѣ християни, като имъ продавали разни свети вещи, каквото мощи отъ светци, тресчици отъ честния кръстъ, целебна прѣстъ отъ свещени гробове, или като имъ показвали чудотворни икони, които изпускали сълзи или миро, което имало лѣчебна сила. Така било напр. въ Иерусалимъ, въ параклиса Св. Марина до черквата Възнесение. „Въ 1815 г., бележи Селимински, когато азъ бѣхъ тамъ, извираше елей отъ иконата на Св. Марина. А богомолцитѣ събираха тѣзи сълзи съ памукъ, срещу скжпо вознаграждение“. Все тѣй се експлоатирало съ върбови клончета и съ камънчета отъ рѣката Йорданъ, които помагали на женитѣ при раждане и на разни